

Hý Trường Đại Thế Giới

Nguyễn Ngọc Chính

Đại Thế Giới, tên Tây là Casino Grande Monde, một trong những sòng bạc lớn nhất Đông Dương trong thế kỷ 20 do người Pháp lập ra vào năm 1937. Mãi đến năm 1955 mới bị đóng cửa dưới thời Đệ nhất Cộng hòa của Tổng thống Ngô Đình Diệm.

Trước khi Đại Thế Giới xuất hiện, người Tàu thao túng việc bài bạc tại khu vực Chợ Lớn. Để giành lại mối lợi này, chính quyền Pháp tại Nam Kỳ đứng ra bảo trợ và thành lập sòng bạc Đại Thế Giới nhằm thu hút các con bạc khắp khu vực Saigon-Cholon. Hàng năm chính quyền bảo hộ thu được nguồn thuế rất lớn từ sòng bạc này. Ngoài bài bạc, Đại Thế Giới thời Pháp thuộc còn là tụ điểm ăn chơi, hút sách, trai gái nổi tiếng khắp cả nước. Đại Thế Giới được người Pháp chính thức cho thành lập với lý do:

- thà cho cờ bạc công khai, có lấy thuế, còn hơn để kiểu cờ bạc lén lút nhưng tràn lan vừa thất thu thuế, vừa xúc phạm đến quyền lực của chính phủ bảo hộ Pháp.

Đồng lúc thành lập Đại Thế Giới còn có sòng bạc Kim Chung ở khu vực Cầu Muối (nay là Khu Dân Sinh, phường Cầu Ông Lãnh, Quận 1). Kim Chung có qui mô kém hơn, đối tượng chơi thuộc loại bình dân, nên mỗi khi nhắc tới casino tiêu biểu của Saigon, người ta hay nói đến Đại Thế Giới.

Đại Thế Giới ngày xưa nằm trên đường Gallieni (nay là Trần Hưng Đạo chiếm một khuôn viên rộng lớn của Trung tâm Văn hóa ngày nay. Khu đất rộng mênh mông, vòng rào xây tường cao, cửa ra vào có bảo vệ mặc đồng phục canh gác cẩn mật. Người ta ra vào tự do, nhưng không phải ai cũng mạnh dạn bước vào, bởi muốn bước vào phải có tiền và bởi cái 'Sát Khí' của Thần Đồ Đen luôn vừa quyến rũ thiên hạ, lại vừa hù dọa mọi người.

Trên cổng lớn sáng rực ánh đèn néon, hàng chữ Grande Monde như một lời xác nhận với mọi người dân Sài Gòn thời đó rằng nơi đây là sòng bạc được nhà nước bảo trợ, cứ mặc tình mà sát phạt. Giấy phép hoạt động là của nhà nước bảo hộ cấp, nhưng sòng bạc lại do tư nhân điều hành. Ngay từ đầu khai trương, chủ thầu là một tay đầu nậu casino, Lâm Giồng, từ Hồng Kông đến. Sở dĩ người Pháp cho các tay Hồng Kông trúng thầu vì họ hiểu rằng, chỉ những người từng am tường về tổ chức sòng bạc tầm cỡ thì mới có khả năng đưa Đại Thế Giới lên ngang tầm với các sòng bạc ở Á Châu.

Lâm Giồng vốn xuất thân từ các sòng bạc ở Macau, đã sành sỏi về tổ chức casino, do đó ông ta đã rập khuôn từ mọi hình thức đến mọi mảnh khoe. Cùng kéo sang 'miền đất hứa' Sài Gòn với chủ còn có những cô 'hồ lì', người đứng điều khiển cuộc chơi của từng môn đồ đen, theo cách gọi của người Trung Hoa. 'Hồ lì' lúc nào cũng xinh đẹp và sành điệu, thừa sức làm vui lòng khách chơi, dù có bị thua cháy túi. Ngay từ lúc mới mở cửa, Đại Thế Giới đã thu hút ngay số khách đồ đen ở mức kỷ lục: những tuần lễ đầu có đến hàng ngàn người tới thử thời vận mỗi ngày, nhà chứa bạc thu vô không dưới một triệu đồng (một triệu đồng bạc Đông Dương hồi đó hết sức lớn, bằng bạc tỷ bây giờ). Tiền thuế nộp cho nhà nước cũng không ít, từ 200.000 sau lên 300.000 và có lúc lên đến 500.000 đồng một ngày. Thế mà chủ chứa vẫn hốt bạc nhiều hơn bất cứ ngành kinh doanh nào khác.

Khách chơi lúc đầu còn giới hạn trong giới trung lưu, đến người nhiều tiền, lần hồi thu hút tới những giới bình dân, cả phu kéo xe, phu bốc vác bến tàu, vì có đủ hình thức chơi, từ hốt me, tài xỉu, đến ru-lét... Người chơi không cần phải động não nhiều, và cũng không cần có nhiều vốn. Nhiều thua nhiều, ít thua ít, chỉ không đánh mới không thua! Vậy mà Đại Thế Giới như có bùa, như ma túy gây nghiện, nó có thứ ma lực lạ lùng càng lúc càng lôi cuốn người Sài Gòn như con thiêu thân trước ánh đèn. Đã xảy ra nhiều cuộc chiến từ Đại thế giới. Cuộc chiến giữa khách chơi và nhà cái, cuộc chiến giữa bản thân người chơi và gia đình họ, và cuộc chiến cực kỳ quyết liệt giữa những thế lực để giành quyền chi phối sòng bạc.

Từ ngày Đại Thế Giới mở ra, đã có không biết bao nhiêu thảm cảnh gia đình. Có người là công chức cấp cao của nhà nước, giàu sang tột bậc, vậy mà chỉ trong vài tuần 'làm quen' với Grande Monde đã nướng hết sản nghiệp vào đó, và tất nhiên là nướng cả cuộc đời. Có những người vợ, những cô này bà nọ, chỉ vì ham vui, vào thử vài lần rồi bắt bèn vào tiếp và..... cuối cùng lột hết vòng vàng nữ trang, lấy cắp cả tiền nhà, cúng sạch, và sau đó cũng cúng luôn cả cái ngàn vàng của mình! Thời đó cầu Bình Lợi được xem là nơi kết liễu những cuộc đời bất hạnh, sau một đêm cháy túi ở Đại Thế Giới....

Cả Sài Gòn và vùng phụ cận, cả Nam Kỳ Lục tỉnh và cũng không thiếu người ở những miền xa của đất nước đổ xô về Đại thế Giới lập lòe ánh sáng ma quái, để chơi, để khóc và... để chết. Trong khi đó, một cuộc đổ xô khác, ở phía những thế lực muốn nắm Đại Thế Giới, cũng đến hồi quyết liệt. Đại Thế Giới như rùng rập mây khi Đức Quốc Trưởng Bảo Đại, vị vua cuối cùng triều Nguyễn, được người Pháp giao lại nguồn lợi như một món quà ân thưởng. Phòng Nhì Pháp sau khi chiêu hồi Bảy Viễn (Lê Văn Viễn), thủ lĩnh Bình Xuyên, về thành đã gán cho ông lon đại tá. Theo hồ sơ về tỷ phú Hoa kiều Lý Long Thân do Cảnh sát Việt Nam Cộng hòa lập, hiện lưu trữ tại Cục lưu trữ Việt Nam, thì đề cầu thân với Bảy Viễn, Lý đã bỏ số tiền hơn 4 triệu franc để tổ chức tiệc chiêu đãi Bảy Viễn và đàn em tại hý trường Đại Thế Giới. Sau đó, Lý còn đề nghị Bảy Viễn đứng ra thầu lại sòng bạc Đại Thế Giới dưới sự hỗ trợ về tài chánh của chính mình (500 ngàn đồng Đông Dương một ngày) và sự bảo trợ của Quốc trưởng Bảo Đại.

Năm 1951, Bảo Đại đặt mua một chiếc Jaguar Mark II to đùng, phía trước mũi xe có gắn một con báo Nam Mỹ bằng đồng. Đây là chiếc 'con báo' duy nhất có mặt tại Việt Nam trong cùng thời điểm. Bảo Đại mua nó vì thích, sau đó dự định sẽ để dành làm quà sinh nhật cho hoàng tử Bảo Long. Nhưng cuối cùng lại nỡ hững, ông đã đem tặng nó cho viên tướng lục lâm Lê Văn Viễn, như quà mừng vì tay này đã thầu tóm được sòng bạc Đại Thế Giới ở Chợ Lớn, hàng tháng đem lại cho Bảo Đại một số tiền cống nộp kékch xù.

Vào năm 1955, nhằm thống nhất các lực lượng Quốc gia, cắt đứt nguồn tài trợ của Bảy Viễn cũng như xóa bỏ lối sống đồi trụy tại đây, Tổng thống Ngô Đình Diệm đã ra lệnh đóng cửa Đại Thế Giới. Đầu năm 1955 đánh dấu ngày tàn của Grande Monde, khi chính quyền Tổng thống Ngô Đình Diệm ký sắc lệnh dẹp sòng bạc lớn nhất Đông Nam Á. Phần đông người Sài Gòn thở phào nhẹ nhõm mỗi khi đi ngang qua nơi xưa kia vốn vừa là Thiên Đàng vừa là Địa Ngục. Tuy nhiên, các đệ tử của Thần Đồ Bác chắc hẳn... buồn năm phút!

Nguyễn Ngọc Chính

Hý trường Đại Thế Giới

